

[J. S. Foget.]

det Ønske, at Ejendomspriserne paa Landet skal falde; det Ønske maa dog være nedlagt i en saadan Udtalelse.

Vi har stillet vort Ændringsforslag, som det rigtigt er blevet sagt, i nogenlunde Overensstemmelse med den oprindelige Henstandslov, idet vi har ønsket, at der virkelig skulde være en Fredlysning i det forelagte Forslag. En Fredlysning kan da kun opnaas i det Øjeblik, en Laantager kan indanke sin Anmodning for et Udvalg, thi naar man henviser Sagen til Behandling mellem Kreditor og Debitor, ja, saa er Forholdet jo det, at man i Virkeligheden siger: Vi vil ikke blande os i det, kor nu løs, saa godt I kan! Der maa nødvendigvis være et Udvalg, som man kan indanke saadanne Afgørelser for, hvis det skal være en Fredlysning, og hvad Kreditforeningerne angaar, har vi jo set — jeg beder om Tilladelse til et ganske kort Citat —, at man f. Eks. fra Viborg Kreditforening skriver:

„Men Forholdet er for vor 7de Series Vedkommende nu det, at dennes Reserver allerede i fuldt Maal er optaget; og at vi allerede nu har set os nødsaget til at optage Laan for at sikre dens Likviditet . . . Vi har jo ikke de dertil fornødne Kontanter.“

Det er saa klar en Udtalelse, som man kan forlange, og jeg staar her med en Skrivelse fra Folk, der har forhandlet med Vest- og Sønderjydske Kreditforening, og de siger nøjagtig det samme. Og da Regeringen altsaa har faaet at vide, at den paatænkte Lov ikke vil virke som nogen egentlig Henstand, fordi Kreditforeningerne ikke kan give Henstand, ja, saa synes jeg egentlig, der er meget lidt Logik i hele Forholdet.

Vi har i Overensstemmelse med Kreditinstitutionernes Ønske fremsat Forslag om Oprettelse af en Likviditetsfond, Forslag om, at man stiller Midler til Raadighed for Kreditinstitutionerne, saaledes at de vil være i Stand til at give Henstand. Der er ingen Tvivl om, at for adskillige Landmænd har Ordet Henstand, nævnt i Bladene i denne Tid, været som et Glimt af Haab om, at der nu virkelig kom noget, som kunde hjælpe. Der er ingen Tvivl om, at Presset mod Kreditinstitutionerne vil komme fra de allerfleste Landmænd, og at de i Hobetal vil sige: Ja, men Lovgiv-

ningen har sagt, at I maa give Henstand, saa forlanger vi, at I virkelig giver Henstand. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at dette vil foraarsage Eksercerpladsmødet i Viborg om igen; dette vil foraarsage disse 15 000—20 000 Mandes Generalforsamlinger i Kreditforeningerne igen, og det anser jeg for at være ret rimeligt. Og Generalforsamlingen i en Kreditforening er jo højeste Myndighed. Hvad bliver Resultatet? Det behøver jeg ikke at nævne. Men naar vi tager den Stilling, at vi i Dag vil undlade at stemme ved Afstemningen over Forslaget, saa er det, fordi vi ønsker herigen-nem at understrege, at det, man her foreslaar, kan faa Konsekvenser, som vi ikke vil have noget Medansvar for. Jeg forbeholder mig personlig at bruge alle de Midler, vi har, til at værne de flest mulige Hjem, og jeg vil ikke samtidig som Medlem af Rigsdagen have Ansvar for, at man her overlader Spørgsmaalet til Afgørelse af Kreditinstitutionerne, som i mange Tilfælde vil have meget vanskeligt ved at give den Henstand, man ønsker, den Henstand, som Lovgivningsmagten herigennem blot giver ved at sige: Puds, Perle, gaa nu bare paa Kreditinstitutionerne! Det er en Fremgangsmaade, som jeg ikke havde ventet man vilde anvende; jeg havde haabet, at man i Udvalget vilde have taget Hensyn til Oppositionens Ønsker. Jeg beklager, at dette ikke er sket.

Aksel Larsen: Jeg beklager, at jeg ikke kan tage dette Forslag, som nu er til anden Behandling, fuldstændig alvorligt. Jeg mener dermed, at den Situation, hvori Forslaget fremsættes, og som det siges at tage Hensyn til, nemlig at Masser af Landbrugere ikke kan betale deres Terminsydelser, er ikke ny, den er ikke opstaaet i de allersidste Dage, og hvis det var Meningen at komme med en Lovgivning desangaaende, kunde man have fremsat ogsaa dette beskedne Lovforslag noget før, saa at det ikke under disse Former skulde jages igennem Rigsdagen. Jeg har ikke noget imod Tempo, men jeg har noget imod den Maade, hvorpaa Arbejdet herinde foregaar i denne Tid. Jeg ved ikke, hvorledes de store Partier har det, men vi maa bekende, at vi har det saadan, at det er aldeles ugorligt for os at følge med, at udarbejde vore Standpunkter til Fore-